

Ukrajinci o Západu a Mnichovské zradě: Zradili Čechy, zradí i nás

- CZ24 News | 2. února 2022

RUSKO/UKRAJINA/EVROPA: Na Ukrajině se aktivně diskutuje o britském filmu „Mnichov. Na prahu války“. Film vyšel na konci ledna a za pár dní se dostal na vrchol Netflixu.

Jak lze snadno uhadnout z názvu – film je o tom, jak byla uzavřena Mnichovská dohoda v roce 1938. V důsledku této dohody, podepsaných Německem a Itálií na jedné straně a Británií a Francií na straně druhé, dostal Hitler evropský souhlas s okupací území Sudet v Československu.

Západní spojenci navíc Československo vynechali z diskuse a jejímu prezidentovi pouze předložili výsledek jednání: Má postoupit Sudety Němcům.

Na sociálních sítích se okamžitě začalo mluvit o tom, že tato situace připomíná Ukrajinu, se kterou totéž může udělat Západ.

O čem je film “Mnichov. Na pokraji války”.

Konference, která vyústila v počátek okupace Československa, se konala v Mnichově ve dnech 29. až 30. září 1938.

Film ukazuje motivy západních zemí, které umožnily Československo roztrhat Hitlerem na kusy.

Podle děje filmu se britský diplomat dozví o plánech na dobytí celého Československa (a nejen Sudet). Úředník ale nemůže zabránit uzavření Mnichovské dohody – ačkoli ví, že je to pro Evropu katastrofální.

Film poukazuje na krátkozrakost britského premiéra Nevilla Chamberlaina, který žádal, aby Sudety byly předány Hitlerovi, aby se odstranila hrozba velké války.

„Jak hrozná, fantastická a nepravděpodobná je samotná myšlenka, že bychom měli kopat zákopy a zkoušet si plynové masky tady, doma, jen proto, že v jedné vzdálené zemi se mezi sebou hádají lidé, o kterých nic nevíme. Ještě nemožnější se zdá, že urovnaná hádka se může stát předmětem války , “ skutečný citát z řeči Chamberlaina, kterého hraje britský herec Jeremy Irons, je uveden ve filmu.

Premiér se jeví jako „laskavý“ politik, který dělá vše pro to, aby se vyhnul válce.

Vzhledem k tomu, že známe další události – stala se válka – panuje názor, že s agresorem nelze vyjednávat.

Pravda, jsou tam i jiné podtexty. Ospravedlněním Chamberlaina ve filmech je, že oddálil začátek války a dal všem ostatním zemím více času na přípravu. Tj. jako by se i trochu vše zachránilo. Závěrečné titulky mluví samy za sebe:

„Čas získaný Mnichovskou dohodou umožnil Británii a jejím spojencům připravit se na válku a vedl Německo k nevyhnutelné cestě .“

To znamená, že logika je stejná, jaká se používá při vysvětlení, proč SSSR uzavřel s Německem v roce 1939 pakt o neútočení.

Nelze přitom nevěnovat pozornost skutečnosti, že film byl uveden v době, kdy vrcholily pokusy Západu vyjednávat s Ruskem za účelem uvolnění napětí, především vojenského charakteru. Hlavní poselství tohoto filmu jsou tak mimořádně zapsána do současného historického kontextu, spojeného především s Ukrajinou.

Německo by mělo být v paradigmatu filmařů nahrazeno moderním Ruskem, ve kterém má

nyní Západ dilema - deeskalovat a vyhovět požadavkům Ruské federace na bezpečnost v Evropě, nebo pokračovat ve zvyšování tlaku na Moskvu a v budoucnu dojde k vojenskému konfliktu.

Film se přiklání spíše k verzi, že je potřeba vyjednávat, abychom se vzdálili z nebezpečných linií a získali čas.

Přinejmenším na Ukrajině začali mnozí v tomto duchu diskutovat o filmu, který vstoupil na ukrajinskou špičku Netflixu.

Jsou paralely s Mnichovem oprávněné?

Je možné srovnat současnou situaci na Ukrajině s tím, co se stalo s Československem?

Zastánci tohoto pohledu vyvozují následující paralely.

Formálně začala sudetská krize z etnických důvodů. V tomto regionu na severu Československa tvořili hlavní obyvatelstvo Němci, kteří požadovali práva autonomie a v budoucnu znovusjednocení se svou historickou vlastí.

Sousední Německo po nástupu Hitlera k moci tyto nálady povzbudilo. Situace se několikrát vyhrotila a Češi do oblasti přivedli i vojáky. Němci na své straně hranice udělali totéž - přivedli armádu do československého kordonu.

Německo zároveň financovalo proněmecké síly v Československu a podporovalo separatismus a touhu vůdců německé národnostní menšiny připojit Sudety k vlasti.

Je pravda, že zde již existuje značný rozdíl se situací s ruskými mluvícími a Rusy na Ukrajině. Oficiální Praha dala Němcům dosti velká národní práva. Bylo jim například umožněno vzdělání v jejich rodném jazyce.

Hitler však oficiálně prosazoval myšlenku anektování Sudet jako čistě záležitost sjednocení Německa. I když bylo zřejmé, že Německo tam mělo jiné zájmy.

Za prvé, Československo mělo silný průmyslový potenciál, který později Němcům umožnil zdvojnásobit výrobu zbraní za pouhý rok.

Což vyvrací myšlenku zakotvenou ve filmu, že okupace této země učinila porážku Třetí říše nevyhnutelnou. Naopak ji vojensky prudce posílila. A to znamená přiblížit velkou válku a ne ji odsouvat.

Británie a Francie nemohly pochopit, že pro německou vojenskou mašinerii je Československo supercenné, které mění vojenskou rovnováhu v Evropě ve prospěch Němců. Je těžké vysvětlit takový dar jako „touhu oddálit válku“.

A to je mimochodem obrovský rozdíl oproti rusko-ukrajinské situaci. V případě invaze, o které teď všichni mluví, Rusko nedostává bohatství, ale obrovské výdaje na ovládnutí tohoto území, navíc umocněné sankcemi.

Připomeňme, že nikdo nevyhrožoval Německu sankcemi kvůli ČSR.

Za druhé, Československo svou geografickou polohou přiblížilo německou vojenskou infrastrukturu k územím Sovětského svazu, kterým byl Hitlerem zpočátku považován za nepřitele číslo jedna a objekt okupace (současné Rusko téměř nepovažuje Ukrajinu za odrazový můstek pro útok na Polsku).

To samozřejmě nebylo řečeno nahlas (a ani toto téma se ve filmu nedotklo), ale pro Paříž a Londýn bylo objektivně přínosné, že Hitler šel na východ, nikoli na západ.

Kromě toho byli sovětské komunisty také Británií a Francií považováni za nepřátele a v mnoha ohledech nebezpečnější než nacisté.

A Hitlerův útok na SSSR pro západní země byl považován za zcela preferovanou variantu. Přinejmenším jednoznačně výhodnější než německý útok na Francii.

Pravda, Hitler tuto situaci nakonec přehrál. A v předvečer útoku na Sovětský svaz provedl sweep na západním křídle a obsadil téměř celou Evropu, včetně Francie. Ale to už bylo v roce 1940. A „dát“

Československo Němcům a poslat je na východ v roce 1938 vypadalo v očích evropských metropolí jako vítězná strategie.

I když samozřejmě, kdyby Anglie a Francie tehdy řekly pevně „ne“ a vzaly SSSR za spojence (to je to, co Moskva vytrvale navrhovala), Hitler by se sotva rozhodl pro invazi do Sudet. A armáda Československa byla celkově docela bojeschopná a dobře vyzbrojená. A s podporou zvenčí by kladla důstojný odpor.

Již po válce němečtí generálové jasně prohlásili, že kdyby Francie dala záruky vyhlášení války Německu v případě útoku na ČSR, pak by k žádnému útoku nedošlo. A s největší pravděpodobností by nebyla druhá světová válka. Alespoň ne v té podobě, v jaké se to odehrálo ve skutečnosti - Hitlerovým obsazením téměř celé Evropy a desítkami milionů obětí.

V Londýně a Paříži však zjevně převládlo pokušení přiblížit konflikt mezi jejich geopolitickými protivníky. Jinak je těžké vysvětlit, proč nezastavili anexe, ačkoliv k tomu měli všechny možnosti.

Podobná situace nastane za rok, kdy Němci okupují Polsko, ale Poláci se od svých západních spojenců (mimochem samotných Poláků, v předvečer a během Mnichova) nedočkají nic jiného než morální podpory a „podivné války“. Při Mnichovské dohodě vlastně vystupovali jako Hitlerovi spojenci, přísně odmítali pustit sovětská vojska na pomoc Československu přes své území a poté se podíleli na rozdělení Československa, vzali si Těšínsko.

Čili, zatímco Německo postupovalo na východ, Západ s ním vážně nebojoval a dokonce pomáhal zabírat nová území, což jasně ukázala Mnichovská dohoda (ve skutečnosti kvůli ní tehdy SSSR přistoupil k uzavření tzv. Pakt o neútočení s Německem, protože dospěl k závěru, že země Západu nechtějí vážně bojovat proti Hitlerovi).

Zákulisní motivy Západu v roce 1938 byly ve filmu zcela vynechány a film nenaznačuje žádné sobecké motivy ve vedení Británie. Nicméně i bez nich vypadají paralely pro Ukrajinu opravdu chmurně.

„Mnichov“ ukazuje, že západní země jsou v zájmu geopolitických zájmů připraveny tiše obětovat své spojence z východní Evropy. Navíc na ně dokonce vyvíjet nátlak, aby bez boje postoupili část svého území, jako tomu bylo v případě Sudet, kdy Britové a Francouzi předložili československému prezidentu Benešovi ultimátum.

Zde mnozí ukrajinští komentátoři vycházejí z analogií s Minskými dohodami, jejichž implementaci Ukrajinou z řady důvodů začaly prosazovat Spojené státy.

Zde je však situace přesně opačná

„Minsk-2“, pokud bude realizován, nepovede k anexi Donbasu Ruskem (Němci zabrali Sudety), ale k nastolení tamní autonomie pod ukrajinskou vlajkou. Státní hranici přitom bude kontrolovat Ukrajina.

Čili nepůjde o anexi ukrajinského území, ale naopak o reintegraci oblastí Donbasu, které nyní Kyjev nekontroluje, do Ukrajiny se zvláštním statutem.

Co nebylo ani zdaleka v Československu v roce 1938 - tam byly Sudety okamžitě připojeny ke Třetí říši (dalších území se zmocnily i Polsko a Maďarsko).

Druhá analogie - že po Sudetech Němci zabrali celé území Československa - při promítnutí na Ukrajinu také pokulhává. Moskva za 8 let konfliktu opakovaně prokázala, že její územní nároky jsou omezeny na Krym, jinak se spokojí se spřátelenou nebo neutrální Ukrajinou.

Důvod již byl zmíněn - dosavadní dobytí celého tohoto území slibuje Ruské federaci více nákladů než akvizice. To znamená, že objektivně oslabuje Moskvu, nutí ji ztratit spoustu peněz za válku, překonání sankcí a uspořádání okupovaných území.

A to je další důležitý rozdíl mezi Československem podle vzoru 1938 a moderní Ukrajinou.

[ZDROJ](#)